

[Per Hækkerup.]

Når man ser på denne saksak, denne svingen imellem finanspolitik og pengepolitik, denne vaklen fra den ene kriseagtige situation til den anden, så må man sige, at vi har vist aldrig nogen sinde set en regering, der har ført en så uligevægtig, uigenomtænkt og tilfældig økonomisk politik. Hver gang regeringen har foretaget sine indgreb, har den imidlertid samtidig forsikret os, at nu var det godt, nu var det i orden, det var lige akkurat det, der skulle til. Jeg mindes at have hørt økonomiministerens adskillige gange fra denne talerstol forklare, at nu var der sandelig fasthed og orden i landets økonomi. Nej, der var lige akkurat det modsatte: en til tider katastrofal uorden i regeringens politik.

Og så kommer vi til den nuværende situation. Den 30. april fremsætter regeringen igennem statsministerens tale her retningslinjer for en helt ny økonomisk politik. Den skulle gennemføres omgående, den skulle indebære en destruktion af 3 dyrtidsportioner for lønmodtagerne og en såkaldt erstatning ved en helt utilstrækkelig forhøjelse af lønmodtagerfradraget, dog først fra 1. januar 1971, og ingen virkelige ofre fra andre befolkningsgrupper. Da lønmodtagerorganisationerne meget naturligt afviste disse socialt urimelige forslag, så kommer regeringen nu 2 uger efter, altså i dag, med en helt ny politik igen, med momsforhøjelse og andet godt for befolkningen. Og hvor det var lønmodtagerne, der for 14 dage siden skulle have en vis kompensation, er det nu åbenbart arbejdsgeberne, der skal have det.

Ja, man må tage sig til hovedet og spørge sig selv: er det dog virkelig muligt, at man kan foreslå noget så uigenomtænkt og tilfældigt og i løbet af så kort tid totalt ændre sine retningslinjer for det, der skulle være en fast og konsekvent økonomisk politik?

Se, det er på denne baggrund vi må spørge statsministeren og regeringen: foreligger der en så desperat og akut situation omkring valutastillingen, at øjeblikkelige indgreb er nødvendige? Vi ved det ikke, vi har ikke kunnet få det at vide, men vi føler os ikke overbevist om, at det er tilfældet, selv om der foreligger meget kategoriske udtalelser fra forskellig side.

Man føler trang til at erindre om, at det ikke er mere end 3-4 dage siden, at Provinshandelskammerets formand i sin beretning gav en karakteristik af det, regeringens politik har bragt os i. Formanden sagde:

„... fortsætter den hidtidige udvikling i vort betalingsunderskud over for udlandet, og sker der ikke i nær fremtid et synligt omsving, må man imødesee, at erhvervslivet i stigende grad i sine dispositioner må indkalkulere en risiko for, at man på internationalt plan kommer til at karakterisere den danske krone som værende overvurderet valuta...“.

Er situationen så dårlig? Kan vi få statsministeren til at forklare os, hvorledes situationen virkelig er? Er det rigtigt, som Provinshandelskammerets formand her siger, og som vist også andre har sagt, at den danske kronens stilling i forvejen er så svag, og betyder de stærke underskud på betalingsbalancen, at vi nærmer os en situation som den, vi havde i maj 1969? Eller er baggrunden for regeringens panikagtige forslag den, at man har været nødt til at opbruge de sidste uforpligtede trækningsrettigheder i Den internationale Valutafond på 300 mill. kr., så at hvis regeringen skal henvende sig til valutafonden igen, skal de, som det hedder nogle steder i pressen, berømte små grå mænd fra fonden i Washington til at eksaminere økonomiministeren? Er det for at imødegå den situation? Er det på grund af risikoen for, at Danmark bliver nødt til at gå denne tiggergang, at man nu vil søge at foregribe den kritik, som man fra valutafondens side vil rette mod regeringens svingende politik?

Vi vil altså gerne have at vide: foreligger der en konkret, alvorlig situation, som gør drastiske og øjeblikkeligt virkende indgreb nødvendige?

Og forvirringen bliver endnu større, når man så konstaterer, hvor „samstemmende“ regeringens medlemmer udtaler sig om disse problemer. Økonomiministeren sagde kort efter, at det første forslag var fremsat: når dette udspil kommer nu, hænger det sammen med, at man jo hele tiden har vidst, at udskrivningsprocenten, at finanspolitikken for 1971 skulle tilrettelægges nu, og så er det da naturligt at komme med et udspil, der jo ikke sigter på de nærmeste måneder, men på udviklingen fra efteråret og ind i 1971. Det er altså økonomiministerens udlægning af situationen. Et par dage senere får vi så en udtalelse fra forsvarsministeren, der jo som